

SLUIPROUTE

Sluiproute

Copyright © 2011 Marco Knauff

Auteur: Marco Knauff

www.marcoknauff.nl

Uitgeverij Pageturner

Omslagontwerp & vormgeving: Lint. grafisch ontwerp

Thriller

ISBN 978-94-6266-834-8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marco Knauff

Sluiproute

“Waar zou je zijn zonder mij?” vroeg Danny.

Hij stond midden in zijn woonkamer. Miranda kon haar ogen niet van hem afhouden. Hij maakte langzaam de bovenste knopen van zijn overhemd los.

“Zonder jou zou ik me veel minder gelukkig voelen,” antwoordde ze ademloos.

Zijn blik gleed over haar lichaam. Ze deed twee stappen naar voren en zuchtte van genoegen. Waarom was ze hem niet veel eerder tegengekomen?

Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar dicht tegen zich aan.

Ze rook zijn dure aftershave. Miranda sloot haar ogen en haalde diep adem. Eindelijk ontspande ze zich. Ze hing tegen hem aan, met haar armen losjes om zijn hals. Hij kustte haar in haar nek en streelde haar lange, krullende haren.

“Kom.” Zijn stem klonk hees.

Ze richtte haar hoofd op en zag die bekende blik in zijn ogen. Hij maakte zich van haar los en pakte haar hand beet. Ze volgde hem naar boven.

Dit is net een droom, dacht ze toen ze samen de grote slaapkamer binnenliepen. Het zachte voorjaarslicht dat door de vitrage naar binnen viel, het dekbed dat uitnodigend was teruggeslagen. Ze liet zich, zoals gewoonlijk, op de rechterkant van het bed vallen.

Miranda dacht aan waar ze had moeten zijn.

Ze kon nu nog weg. Dan was ze weer gewoon Miranda. De altijd lachende Miranda met haar mooie rode haar. Miranda, die door de verkoper in de boekwinkel steeds zo vriendelijk werd geholpen, waarschijnlijk omdat hij dacht dat ze jonger was dan haar vijfendertig jaar. Miranda die gewoon naar de supermarkt ging voor haar boodschappen en die klanten met maar één product met een vriendelijk knikje liet voorgaan bij de kassa.

Het voelde alsof het bed haar omarmde. Ze wilde niet weg. Ze kon niet weg. Het was alsof Danny's blik haar vasthield. Ze had al dagen verlangd naar dit moment, dat voor haar was. Voor haar en Danny. Hij had zijn overhemd inmiddels uitgetrokken. Zijn beginnende buikje viel haar voor het eerst op. Hij torende ver boven haar uit, daar aan het voeteneind.

Zonder zijn bruine ogen van haar af te houden maakte Danny zijn riem los.

Op dat moment ging beneden haar mobiele telefoon af.

"Laat maar gaan," zei Danny verstoord.

Miranda werkte zich op haar elleboog overeind. "Maar wat als -"

"Het Ben is?" vulde hij aan. "Wat dan nog? Dan heb je de telefoon gewoon niet gehoord. Je weet hoe dat gaat, in die winkels heb je zoveel geluiden."

"Ik vind het niet prettig dat jij zijn naam noemt," zei Miranda.

Het belsignaal stopte. Danny maakte zijn riem los. Opnieuw ging haar telefoon.

Miranda schoot helemaal overeind.

"Ontspan je, meisje," zei Danny. De eerste irritatie schemerde door in zijn stem. "Laat dat onding de volgende keer maar thuis."

"Dat kan toch niet," wierp ze tegen.

"Waarom niet?" vroeg hij zich hardop af. "Er komt alleen maar gezeur van. Wie kan jou nu nodig hebben op dit moment? Alleen ik, toch?"

Hij glimlachte weer.

"Misschien is het -" begon ze, maar opnieuw was Danny haar voor.

“Daarom moet je hem nu laten gaan. Ben wordt vast wantrouwend wanneer je zegt dat je in de winkel bent, of onderweg. Het is in mijn slaapkamer namelijk een beetje stil, vind je niet? Dat roept alleen maar vragen op. Niet doen. Lekker laten gaan, dat ding.”

Maar Miranda kon niet anders dan naar de dringende oproep van haar mobieltje luisteren. Danny wachtte, met de broekriem in zijn hand, op haar. Het was een ritueel geworden. Eerst kleepte zij zich helemaal uit, dan pas hij. Het loshalen van zijn riem was voor haar het teken dat ze haar rode blouse langzaam moest uittrekken. Als het hem niet snel genoeg ging, was hij altijd bereid mee te helpen.

Haar telefoon zweeg. Miranda hoopte maar dat het zo zou blijven. Ineens bekreep haar een vreemd gevoel. Op dit tijdstip werd ze niet vaak gebeld. Zou het toch Ben zijn? Ze dacht dat hij vandaag in de buurt van de stad zou werken. Of was dat gisteren? Ze wist het niet zeker.

Danny's broek vloog door de slaapkamer. In zijn grijze boxershorts stond hij voor haar. Een verandering van het gebruikelijke ritueel; hij kon zich niet langer beheersen.

Miranda wachtte tien volle seconden voordat ze het bovenste knoopje van haar blouse openmaakte. Het was een spel voor haar, ze was niet zo snel als Danny. Hij gluurde naar de huid die zichtbaar werd tussen de open stof. Haar vingers rustten op het derde knoopje toen opnieuw de telefoon ging. Haar beweging stopte en ze keek Danny aan. Hij rolde met zijn ogen en schudde zijn hoofd.

“Misschien is het Fred wel,” zei ze.

“Die jongen is veertien, die redt zichzelf echt wel.” Zijn woorden waren kortaf.

“Vijftien,” verbeterde ze.

Hij zuchtte alleen maar.

Miranda kon de lokroep van haar telefoon niet langer weerstaan. Ze sprong van het bed, schoot langs Danny de trap af meteen de woonkamer in, waar haar mobieltje alweer was gestopt. Miranda graaide in haar

handtas die op de tafel lag.

Geen telefoon.

Verwonderd keek ze om zich heen. Ze snelde naar de kapstok in de gang en voelde in de binnenzak van haar zomerjas. Ja, ze had hem daarin achtergelaten.

Drie gemiste oproepen van een onbekend nummer. Haar voicemail was ingesproken. Miranda's hartslag versnelde. Ze drukte de code in en luisterde.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ze een gespannen mannenstem.

Er trok een huivering over haar rug. Ze luisterde nog een keer en haar ogen werden groot van angst en verbazing.

Miranda dacht dat ze ter plekke zou instorten. Haar knieën knikten en het mobieltje trilde in haar hand.

"Is er iets?" klonk de stem van Danny vanuit de slaapkamer. Ze hoorde zijn snelle voetstappen. Hij verscheen boven aan de trap. Toen hij de angst op haar gezicht las, staarde hij haar alleen maar aan.

"Wat is er?" vroeg hij nu dringender. "Wie heeft je gebeld?"

Het duurde vijf tellen voordat ze haar stem terug had. Ineens voelde ze zich klein. Klein en machteloos.

"Dat was het ziekenhuis," prevelde ze. "Ben heeft een ernstig auto-ongeluk gehad!"

Nog geen halve minuut later schoot ze de straat uit. Danny had aangeboden om haar naar het Rijnziekenhuis te brengen, maar ze had hem afgesnauwd; het was te gevaarlijk! Of zij na dit onheilsbericht veilig kon rijden? Nee, maar dat interesseerde haar nu niets.

Ze voelde de eerste tranen in haar ogen branden. Het bericht leek zo onwerkelijk. Die kalme, afstandelijke stem. De woorden die van veraf gesproken leken te worden. Alsof ze luisterde naar een nauwelijks te onderscheiden geluid uit een nachtmerrie. Maar dit was werkelijkheid. Dit gebeurde echt.

De man had gezegd dat Ben zwaargewond was geraakt. Waarschijnlijk

hadden ze eerst naar haar huis gebeld en pas toen daar niet werd opgenomen, hadden ze haar mobiel geprobeerd.

Terwijl ze door het rode licht reed dacht Miranda aan wat er had kunnen gebeuren wanneer Danny zijn zin had gekregen. Dan had ze dit afschuwelijke nieuws pas later gehoord. Veel later, als het aan Danny lag. En dan zou ze wellicht te laat komen om...

Nee. Zo mocht ze niet denken. Zwaargewond was niet dood.

Plotseling dacht ze aan Fred. Ze moest hem waarschuwen. Ze wierp een vlugge blik op de groene cijfers in het schermje op haar dashboard. Elf uur achtendertig. Fred had nu les. Zou ze hem bellen en zijn mobiel inspreken? Of de school waarschuwen? Dat laatste, besliste ze. Met haar aandacht afwisselend gericht op de weg en op het adresboek van haar mobiel, zocht ze het nummer van zijn school. Gelukkig had ze dat er ooit ingezet, voor noodgevallen. Ze zuchtte.

Ze belde zijn school. Het duurde haar te lang voordat er werd gereageerd. Een jolige conciërge nam op, maar zijn toon veranderde ogenblikkelijk toen Miranda vertelde dat Fred Meulenhof uit Havo 3 F onmiddellijk naar het Rijnziekenhuis gebracht moest worden; zijn vader had een zwaar auto-ongeval gehad. De conciërge beloofde het te regelen.. Miranda verbrak de verbinding. Even sloeg de twijfel toe. Had ze hem zelf moeten ophalen? Nee, daar was nu geen tijd voor, dat regelde iemand op school wel. Ze moest nu snel naar haar man.

Altijd vriendelijke Miranda stak haar middelvinger op tegen twee fietsende meiden die weliswaar voorrang hadden, maar die haar te lang ophielden. Ze scheurde door de bocht richting het ziekenhuis. Ze wist precies waar het lag, ze was er regelmatig langsgereden. Ze herinnerde zich dat Ben ooit tegen haar had gezegd dat het een mooi gebouw was, maar dat je er verre van moest blijven.

En nu was hij daar opgenomen. Hij vocht er voor zijn leven.

Ze trapte het gaspedaal verder in. Daar stond het bord met de 'H' al, waarop haar bestemming werd aangegeven. Miranda scheurde door nog

een bocht en zag het bouwwerk dat het Rijnziekenhuis was, voor zich opdoemen. Ze reed door naar de parkeerplaats, moest eerst wachten voor die irritante poort en nadat ze de parkeerbon uit de automaat had gegrist snelde ze de grote parkeerplaats op, waar op dit tijdstip gelukkig plek genoeg was.

Ineens was het stil. Het was alsof de geluiden van de stad niet meer tot haar doordrongen. Miranda ving een glimp van zichzelf op in de autospiegel. Ze zag er verward, verwilderd en vermoeid uit, heel anders dan de jonge, gewillige vrouw die een paar uur eerder hoopvol naar Danny was gereden. De eyeliner bij haar rechteroog was uitgelopen door een paar ontsnapte tranen, haar haar zat in de war. Ze had vandaag geen bh aangetrokken, dus ze zou haar jas moeten dichthouden. Al zouden die artsen er waarschijnlijk niet eens op letten, hoopte ze. Vreemd, hoe je in stresssituaties aan zulke onbelangrijke dingen dacht. Ze ordende snel haar rode krullen, pakte haar handtas van de zitting naast haar en holde over de parkeerplaats naar het ziekenhuis, dat wit schitterde in het licht van de aprilzon.

Bij de ingang was het druk. Miranda glipte snel naar binnen en meldde zich bij de receptie. Terwijl de baliemedewerkster de gegevens op de computer intoetste, zag Miranda op een waarschuwbord dat ze haar mobieltje moest uitschakelen. Ze besloot eerst haar zoon te bellen.

De receptioniste zei Miranda waar ze Ben Meulenhof kon aantreffen. Ze bedankte de vrouw met een knikje en belde Fred. Zijn telefoon ging maar één keer over. Hij klonk gejaagd en paniekerig.

“Mam! Hoe is het met pappa?”

“Ik sta net in het ziekenhuis. Ik loop nu naar hem toe.”

“Wat is er gebeurd?” Zijn stem schoot de hoogte in.

“Daar heb ik nog geen idee van. Ik wilde je alleen laten weten dat ik er ben.”

“Ik ben net onderweg. De conciërge brengt me erheen.”

“Zal ik in de hal op je wachten?”

“Nee, nee, ga maar naar pappa toe. Ik kom er wel. Ik zie je zo.”

Hij hing op.

Miranda schakelde haar telefoon uit, staarde met betraande ogen naar de borden die in de grote ontvangsthal hingen en ging met de lift naar de derde verdieping. Daar liep ze bijna tegen een rolstoel aan die door een verpleegster werd voortgeduwd. Miranda had vooral oog voor de borden die aangaven waar ze Ben zou kunnen vinden. Ze stond net op het punt om de weg te vragen toen ze de operatieafdeling zag. Maar waar was de balie? Halverwege de gang zag ze die en opnieuw versnelde ze haar pas. Ze meldde zich bij de jonge vrouw erachter. Haar houding was timide toen ze uiteindelijk antwoord gaf op de dringende vraag van Miranda.

“Meneer Meulenhof wordt momenteel geopereerd.”

“Ja, dat weet ik ook wel,” antwoordde Miranda kribbig. “Maar waar?”

Zonder haar aan te kijken toetste de medewerkster nog wat gegevens in. “In operatiekamer drie, algemene chirurgie.”

“Wat heeft hij? Hoe gaat het met hem?” drong Miranda aan. Ze boog zich verder over de balie, alsof ze ieder moment de baliemedewerkster bij haar witte kraag zou kunnen pakken om het antwoord uit haar te schudden.

“Daar kan ik u helaas geen antwoord op geven, mevrouw. De artsen zijn nog met hem bezig.” Haar toon was kalm, maar de medewerkster keek toch enigszins benauwd naar Miranda.

“Wanneer weet ik dat dan wel?”

“Zodra er iets over hem bekend is hoort u dat meteen, mevrouw,” vervolgde de baliemedewerkster beleefd.

Ze wees naar een bankje verderop in de hal. “U kunt daar plaatsnemen. Ik zal doorgeven dat u er bent. Zodra er iets meer bekend is zult u worden geïnformeerd.”

Het waren vriendelijke, maar formele woorden en Miranda kreeg de neiging om de gang op te rennen en alle operatiekamers in te lopen, net zolang tot ze de goede had, zodat ze eindelijk zelf kon zien hoe het met

Ben ging. Ze bedacht zich. Ze probeerde zich enigszins te ontspannen en liep naar het bankje, met uitzicht op een grote nis waarin een plastic plant stond. Naast het bankje was een kleine tafel waarop tijdschriften lagen, vlak bij een leeg, verkreukeld koffiebekertje.

Haar oog viel op twee in groene pakken gestoken mannen, verderop op de gang. Ze rende erheen en vroeg of ze iets wisten over de toestand van haar man. De twee keken elkaar aan en vroegen hoe haar man heette.

“Meulenhof? Nee, wij hebben net geassisteerd bij een andere operatie. Sorry,” verontschuldigde de oudste van de twee zich.

“Maar wie weet het dan wel?” vroeg ze.

“In welke kamer wordt uw man geopereerd, weet u dat?” vroeg de jongere assistent.

Ze herhaalde de woorden van de baliemedewerkster: “Operatiekamer drie.”

De twee keken elkaar aan. Zag ze daar een blik van medelijden in de ogen van de oudere man? Het ging te snel om het zeker te weten. “Daar zijn ze nog bezig, ze zullen u zo snel mogelijk informeren, mevrouw,” probeerde de oudste haar gerust te stellen.

Ze liep terug naar haar bank. Verderop hoorde ze de twee mannen lachen. Natuurlijk, voor hen was dit gewoon werk. Zij zat in de zorgen. Wat een verschil met... hoelang geleden? vroeg ze zich vertwijfeld af. Ze dacht aan het moment waarop ze in Danny's slaapkamer haar derde knoopje wilde losmaken. Vandaag had zo anders kunnen zijn.

Moeten zijn.

De geur van ontsmettingsmiddel drong ineens haar neus binnen. Ook daarom kwamen mensen niet graag in een ziekenhuis, dacht ze. Die onmiskenbare geur; de lucht van verval, van ziekte, van dood.

Gedachteloos pakte ze de tijdschriften en legde ze meteen weer weg, zonder ook maar een letter te hebben gelezen. Ze staaarde foto's van bekende Nederlanders, de één blijkbaar zielsgelukkig vanwege een vakantie in de tropen, de ander somber vanwege een dreigende scheiding.

De tijd ging genadeloos langzaam wanneer je moest wachten. Een vriendelijke mevrouw pakte koffie voor haar van een karretje. Miranda bedankte haar met een knikje, niet in staat een woord uit te brengen.

Ze zag hoe druk de baliemedewerkster bezig was gegevens in te tikken en de telefoon te beantwoorden. Verder was er vreemd genoeg niemand. Een heel verschil met de bedrijvigheid beneden, in de ontvangsthal. Dit leek een totaal andere wereld.

Miranda was opgelucht toen ze Freds lange en magere gestalte om de hoek zag verschijnen. Radeloos keek hij om zich heen. Het duurde even voordat hij haar zag. Met grote stappen liep hij naar haar toe. Hij was inmiddels net zo groot als Ben, bijna één meter negentig. Hij leek ook het meest op zijn vader, vond ze; hetzelfde smalle gezicht, dezelfde grijze ogen met soms nogal verwonderde oogopslag en hij had ook Bens zwarte haardos geërfd.

Hij omhelsde haar, voor het eerst sinds jaren.

Fred was geen prater, net als zijn vader. Miranda kon, vooral de laatste tijd, moeilijk tot Bens gedachtewereld doordringen en hetzelfde kon ze zeggen over haar zoon.

Hij plofte op de stoel naast haar en vuurde zijn vragen op haar af. Ze antwoordde dat ook zij nog niets wist. Het was afwachten en daar kon zij niet goed tegen, maar Fred nog veel minder. Hij stond weer op en gooide zijn lange armen in de lucht. “Weten ze dan helemaal niets?” Zijn schelle, hoge stem schalde door de lege gang. De baliemedewerkster keek verstoord op van het telefoongesprek dat ze voerde.

“Fred, ze zijn nog met pappa bezig,” probeerde Miranda hem te kalmeren, al hoorde ze zelf ook wel hoe haar stem trilde.

“Hoe lang dan al?” kaatste hij terug. “Hoe lang weet je dit al?”

Ze keek op haar horloge. Ze kon die vraag niet eens goed beantwoorden.

“Veertig minuten of zo? Ik weet het niet precies. Ik was bij de winkels, ik hoorde mijn mobiel pas na de derde keer. Het ziekenhuis had ingesproken.”